

# ДЖЕЙМС БЪЛДЖЪР

---

ИСТОРИЯ ЗА СЪЮЗА НА ФБР  
С ИРЛАНДСКАТА МАФИЯ

## **ДЖЕЙМС БЪЛДЖЪР**

История за съюза на ФБР с ирландската мафия

*Автор: Елизавета Бута*

*Превод: Татяна Балова*

Издателство „Паритет“, София

256 стр.

© Бута Е., 2023

*It is printed with the permission of the copyright holder – Rodina Publishing House.*

Правителството на САЩ обявява Джеймс Балджър за най-големия американски престъпник, когото издирва под дърво и камък. Но кръстникът от Бостън успешно се укрива цели шестнадесет години. За информация, свързана с местонахождението му, е обявена награда от два милиона долара. Балджър забранява да се продават наркотици на деца, опитва се да предотвратява всеки опит за саморазправа на „своята“ територия и никога не предава приятелите си. ФБР си затваря очите за всичко, което той прави, като се обосновава с това, че Джими е информатор от висшия ешелон. Балджър обаче премълчава факта, че причината за толерантността на службите е в даваните от него гигантски подкупи на служителите от бюрото. През 2013 г. Америка „побеждава“, а съдът налага на 83-годишния мафиот две доживотни присъди. През 2015 година цял свят научава още повече за главатаря на бостънската мафия, защото историята му е разказана във филма „Черна служба“, в който образът на Джеймс Балджър е брилянтно изигран от Джони Деп.

**За поръчки на книги от сайта  
[www.paritetbg.com](http://www.paritetbg.com) 20% отстъпка**

*Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.*

ISBN 978-619-153-527-9

## Съдържание

Пролог .....	5
Детство .....	13
Начало на кариерата .....	25
Лек против шизофрения .....	34
Алкатрас .....	44
Войната между ирландските групировки .....	54
Завръщането .....	63
Синдромът на Рей .....	69
Winter Hill .....	76
Сделката .....	83
Машинациите при конните надбягвания .....	92
Господарят на Бостън .....	105
Верижна реакция .....	121
Джон Морис .....	132
Полицията против ФБР .....	134
Бизнесът .....	144
Магазинът за алкохол .....	151
Къщата на призраците .....	162
Лотарията .....	179
Залезът .....	191
Бягството .....	198
Санта Моника .....	214
Черната служба .....	223
Процесът .....	244
Смъртта .....	250

*„Който се бие с чудовища, трябва да внимава самият той да не се превърне в чудовище. Ако дълго се взираш в някоя бездна, бездната също ще започне да се взира в теб.“*

Фридрих Ницше

*„На 30 октомври 2018 година в един от затворите в Западна Вирджиния беше убит Джеймс Бълджър, известен по прякора „Уайти“. Американският гангстер излежаваше доживотна присъда. Върху неговата биография е създаден филмът „Черната служба“ с Джони Деп в главната роля и той е прототип на боса на ирландската мафия Франк Костело от филма на Мартин Скорсезе „От другата страна“ (с Джак Никълсън, Леонардо Ди Каприо и Мат Деймън в главните роли).“*

Из съобщения в пресата

## Пролог

*1998 година*

Някога искали ли сте да изчезнете? Да се слепете с тълпата и да престанете да съществувате? Малцина са тези, които през живота си получават възможността да изтрият всичките си предишни данни и да започнат от нулата. Джеймс Бълджър беше един от тези късметлии. Преди четири години избяга от затвора. Омръзна му да пътува и непрекъснато да се интересува как върви следствието. Краят на тази игра беше вече предопределен. Оставаше му да свърши само последното. Да се сбогува.

Една късна вечер в точно уречения час Кевин Уикс слезе на посочената метростанция в Ню Йорк. Абсолютно празният перон приличаше на кадър от филм на ужасите. Джим Бълджър не дойде нито след половин, нито след един час. Кевин вече се канеше да си тръгне, когато видя към него да се задава човекът с неизменно сините джинси, риза, кожено яке и тъмни очила. В метрото тези очила изглеждаха странно.

Бълджър първо провери дали Кевин не е довел полиция и едва тогава реши да дойде. Двамата седнаха на една от пейките и разговаряха повече от час. Напоследък Джим се виждаше само с Уикс. Бълджър винаги го имаше за свой син.

– Ще ти се обадя другата седмица – каза Уайти на тръгване и бързо скочи през затварящата

се врата на влака. Кевин разбра, че едва ли ще го види повече. Джим смяташе, че е заслужил да се отдаде на почивка. Извади от джоба си новите си документи и започна да ги проучва подробно. Можеше да ги направят и по-качествени.

\* \* \*

Градчето Санта Моника се намира в западната част на Лос Анджелис. Според повечето американци това е едно от най-красивите места на земята. Няколко облени от вечно слънце пресечки, крайбрежната улица и най-голямата забележителност на града – кеят на Санта Моника. Той е точно на Оушън авеню, близо до мястото, където булевард „Уилшир“ стига до брега на Тихия океан. Горе-долу това е градчето. Местните жители са много малко, срещат се предимно туристи, които идват с децата, жените си и с мечтата, когато се пенсионираат, да се преместят тук завинаги. Престижната и елитна Санта Моника е много скъп град с висок стандарт на живот, затова мечтата на 99% от обикновените американци да се преместят тук си остава само мечта. Впрочем някои щастливци все пак понякога успяват да хванат късмета за опашката.

Основната част от местните жители са пенсионери, които в заника на дните си са имали куража да се преселят в този малък и тих райски кът. Може би точно затова тук почти няма нощни клубове, а най-популярните забавления дори за младите са кината, разходките по плажа и посещенията на популярните местни ирландски пъбове.

В Санта Моника работеха три много стари кина: Majestic Theater, Aero Theater и Criterion Theater. Всички те бяха построени още през 30-те години на ХХ век. Вярно, че редовно ги затваряха за реконструкция, правеха им основен ремонт и обновяваха оборудването им, но все пак те успяваха да запазят спомените от миналото. В стремежа да си върнат младините, тук се нареждаха опашки от щастливи и заможни пенсионери. С тях се смесваха туристите и семействата им, които много искаха да влязат в точно такова кино, в каквото някога са влизали Джони Дилинджър или Лъки Лучано<sup>1</sup>.

През 1994 година Санта Моника едва не се срина от страшно земетресение. Щетите бяха направо колосални, а в някои от случаите – невъзстановими. Сутринта на 17 януари жителите на града разбраха, че любимият им Majestic Theater никога повече няма да поднови афиша си. Сградата на най-старото градско кино беше буквално изтрита от лицето на земята. През следващата година управата на града с всички сили се опита да го възстанови след последиците от стихийното бедствие. Скоро тук хората отново започнаха да се разхождат по плажа, да ходят на кино и да се заседяват в пъбовете. Бизнесът с недвижими

---

<sup>1</sup> Джон Дилинджър (1903 – 1934) – американски престъпник от първата половина на 30-те години, извършвал банкови обири.

Чарлз „Лъки Лучано“ (1897 – 1962) – американски мафиот от италиански произход, един от лидерите на организираната престъпност в САЩ.

имоти, който временно беше напълно вцепенен, започна да процъфтява. Само половин година покъсно брокерите водеха симпатичните пенсионери на огледи в малките къщи и апартаменти.

Чарли и Керъл Геско пристигнаха в края на 1995 година. Милата възрастна двойка веднага се хареса на домоуправителя Джош Бонд. Младежът съвсем наскоро беше заел поста и много се зарадва на чаровните и най-вече непретенциозни обитатели. Чарли и Керъл си харесаха апартамента с двете спални в един от най-престижните квартали на Санта Моника. Той беше буквално на две минути от брега, на съседната улица се намираше най-големият мол в града, а наблизо – кеят на Санта Моника и булевард „Уилшир“. Какво повече можеше да иска двойка пенсионери, дошли да се радват на тишина и покой? За разлика от останалите Чарли и Керъл не се вторачаха в недостатъците в апартаментите, за които отговаряше Джош, затова младежът сега беше искрено благодарен на брокера, който му беше довел тези толкова чудесни хора.

Керъл замислено обикаляше жилището, а Чарли неизменно я следваше по петите, сякаш да защити жена си от нещо. Външно той напълно отговаряше на образа на стандартен американски пенсионер, отишъл на почивка. Големи слънчеви очила до средата на лицето, които да пазят очите му от жестокото за възрастта му слънце, широка лятна риза и светъл панталон. Единственото, което го открояваше сред останалите обитатели на райското кътче, беше постоянната



напрегнатост в движенията му. Той сякаш всеки миг беше готов да се сбие.

Чарли попита брокера какъв ще бъде наемът за продължителното ползване. След като сумата беше огласена, мълчаливо извади от портфейла си внушителна пачка банкноти. Дори не се опита да спазари малка отстъпка, с което още повече се хареса на брокера и на домоуправителя. Странно беше, разбира се: от близо двадесет години никой не наемаше апартамент с пари в брой. Не е удобно човек да носи в портмонето си толкова големи суми, а и опасно е, но възрастните хора си имат свои чудатости. Единственото условие на Чарли и Керъл беше да плащат в брой. Никакви банкови сметки, карти и лични данни. Предвид това, че Чарли бе готов да предплати за една година, брокерът и домоуправителят решиха да изпълнят тази малка прищявка. Може пък да са някои холивудски звезди в края на краищата. Пазят се от почитатели, които от сто години насам не им искат автографи. Всичко може.

Те се заселиха още на другия ден. Донесоха си неимоверно малко неща като за пенсионери. Само няколко кашона с най-необходимото. Когато управителят изрази изненадата си по този повод, Чарли нехайно сви рамене:

– Решихме да започнем живота си на чисто – намигна той на Джош. Жестът му предполагаше Джош и сам да се сети, та то е очевидно. Домоуправителят нищо не разбра, но Чарли вече му зададе няколко въпроса по повод правилника в тази елитна къща, затова Джош дори забрави

да мисли за неговите чудатости. На другия ден Чарли подари на Джош бутилка някакъв алкохол. Младежът много се зарадва на изненадата. Чарли започна редовно да му прави малки подаръци, а по веднъж в седмицата Керъл правеше за него от марковия си пай. Естествено, младежът остана завинаги очарован от възрастната двойка мили и малко странни хора.

Семейство Геско заживяха в един от най-престижните квартали на Санта Моника, обитаван само от пенсионери. По напълно обясними причини тук човек ставаше „свой“ след години, ако не след десетилетия. Доста често идваха нови наематели. Към тях по традиция се отнасяха вежливо и с уважение. Естествено, че новите заселници предизвикваха вълна от любопитство, но нищо повече. Едва след две-три години човек можеше да се надява да започнат да го смятат за постоянен жител на Санта Моника.

За броени седмици странната двойка успя да очарова всички местни обитатели. Чарли непрекъснато помагаше на възрастната си съседка, на която ѝ ставаше все по-трудно да си пазува. Керъл се беше сприятелила с една жена от съседната къща и редовно ѝ ходеше на гости. След няколко месеца хората смятаха Чарли и Керъл за коренни жители на райското кътче на Тихоокеанското крайбрежие. Съпругата на Чарли очарова всички изведнъж, а самият той си беше тривиален пенсионер особняк. Те никога не канеха гости и предпочитаха вечер да си остават у дома, а не да се разхождат по плажа

като другите. Във всичко останало си бяха най-обикновени.

Както и би трябвало да се очаква от новите заселници, на другия ден двойката тръгна да обикаля магазините в Санта Моника. В мола изкупиха едва ли не цялата стока. Чарли си пазаруваше от всичко с кашони и стекове, сякаш щеше да се затвори в апартамента като в бункер. След като опустошиха рафтовете на местния супермаркет, двамата тръгнаха да навестят малките магазини по Трета улица. Купуваха всичко: платове, дрехи, препарати. Всъщност най-странните им покупки от този ден бяха незначително откъде намереният манекен и кашонът фолио.

Чарли беше вече на седемдесет и пет години. Беше живял достатъчно дълго, за да се убеди, че принципите му са верни. Основните му правила бяха: страхът от подслушване, кодексът на млчанието на Южен Бостън и непоклатимата увереност, че парите решават ако не всичко, то поне повечето от проблемите. Керъл беше свикнала да го слуша безпрекословно за всичко, затова покорно приемаше неговите правила на играта. Ако отначало искрено не смееше да нарушава съвкупността от неписани закони, скоро започна да смята поведението му за най-обичайно старческо особнячество. Веднъж дори сподели на приятелката си Барбара Глак, че се опасява Чарли да не се разболе от алцхаймер. Съседката и приятелка на Керъл с готовност се съгласи с нея. Тя го наричаше „гнуслив дъртак“ и изобщо не можеше да понася този студен и сдържан мъж,

който според думите ѝ „буквално преследва Керъл, ходи по петите ѝ, винаги е на две крачки от нея и вечно е готов за бой“.

Триста и трети апартамент на третия етаж в блок 20 скоро наистина заприлича на бункер. Прозорците тук винаги бяха със спуснати завеси и облепени с фолио. Из цялото жилище имаше сейфове и тайници. В едни от тях стояха парите, в други – оръжието, в трети – документите, чието съдържание така и остана неизвестно за широката общественост. Когато Чарли настани пред прозореца манекена, който се постара да направи максимално подобен на себе си, Керъл не издържа.

– Повече не им трябваш, Уайти! – жената уплашено прикри устата си с ръка и погледна мъжа си.

– Точно затова манекенът трябва да стои тук – с тих и не допускащ продължаване на дискусията глас отговори Джеймс Джоузеф Уайти Бълджър – най-големият престъпник в САЩ. Правителството даваше за главата му два милиона долара. От този скромен седемдесетгодишен мъж се страхуваше цяла Америка.

## Детство

*„Като малък се молах Бог да ми изпрати колело, после разбрах, че той действа другояче. Аз откраднах едно колело и започнах да моля Бог да ми прости.“*

Приписват фразата на Ал Пачино

През 1938 година семейството на Уайт Бълджър е било принудено да се премести в южната част на Бостън. За Джейн и Джеймс Бълджър-старши това е бил единственият начин да оцелеят. Джеймс се жени за младата Джейн, когато тя е едва навършила двадесет години. Навъсеният работник Джеймс е двойно по-голям от своята избраница. И все пак те се женят и заживяват щастливо. През 1927 година се ражда първото им дете. Решават да нарекат момиченцето на майка му – Джейн. След година жената на Бълджър отново забременява и през 1929 година се ражда Джеймс Джоузеф Бълджър-младши. Макар и бедно, семейството живее доста спокойно. Бащата на Уайти винаги е искал да има много деца, Джейн също мечтае за голямо семейство. През 1934 година Джейн отново ражда и решават да нарекат детето си Уилям. Сега Джеймс трябва да работи доста повече. Той буквално живее на работното си място. През 1936 година на вратата им се появяват приятелите на Джеймс. Като вижда уплашените

работници, Джейн се вледенява. Баща ѝ е умрял точно по същия начин, в корабостроителницата в Чарлстоун.

– Откараха го в болницата – съобщават ѝ те.

Джеймс оживява. След седмица на свиждане при него идва началникът му и го пита как е. Джеймс отговаря, че е добре. Одеялото успява да скрие пострадалия му при нещастния случай крайник.

– Добре, че се оправяш – бавно казва мъжът, – защото разправят, че си останал без ръка. Нали разбираш, че никой не се нуждае от сакати работници.

При аварията ръката на Джеймс е затисната между два вагона. И се налага да я ампутират. Операцията наистина минава успешно и седмица по-късно на Джеймс вече може да приема посетители. Само че не може да продължи да работи в корабостроителницата. А трябва да храни жена и три деца. За известно време изпада в паника, после обаче пита жена си, която е дошла да го види, колко пари са скътали за черни дни.

– Мисля, че стигат – промърморва той, когато Джейн го пита за какво са му.

Бълджър си поръчва протеза. Въпреки ужасните болки във вече несъществуващата ръка, мъжът скоро тръгва на работа. Крие протезата в джоба на панталона си и се старее колкото може по-бързо да се научи да работи с една ръка. Аферата се проваля с гръм и трясък и след месец-два Бълджър-старши е уволнен без компенсация. Изглежда, че бремето на кредитите скоро окон-

чателно ще смаже семейство Бълджър. По онова време дори здрави човек не може да си намери работа. Петдесетгодишният сакат работник няма на какво да разчита. Семейството трябва да напусне жилището си. Всъщност и по-скромните апартаменти вече не са по джоба им.

– Какво ще кажеш да се преместим в Бостън? – пита веднъж мъжа си Джейн.

– Защо, там да не би да им трябват едноръки работници? – доста грубо реагира той.

– Конгресменът Джон Маккормак е обявил, че в Южен Бостън е задействан новият социален проект Old Colony Harbor – спокойно отговаря жена му.

В началото на 1938 година те стават едни от първите заселници в новия район в Южен Бостън. Маккормак е решил по този начин да привлече на своя страна жителите на града. Там непрекъснато избухват сблъсъци и бунтове, а нивото на безработицата е повече от високо. И въпросите трябва да се решават. Old Colony Harbor се превръща в един от първите проекти за подобряване на живота в тази част на града. По онова време Били е само на четири години, Уайт – на девет, а Джейн – на единадесет.

За семейство Бълджър квартал Southie бързо става истински дом. Върволицата от еднотипни ниски блокове се точи чак до морския бряг. В началото на 40-те това е вече един от най-тихите и спокойни райони в Бостън. Тук всички са бедни работници, католици и почтени съпрузи. В неделя ходят на черква, по празниците се събират на

площад Madden, в края на месеца търсят от кого да поискат пари назаем, за да си платят наема.

Семейство Бълджър се настаняват в апартамент 756 в блок 41 на Logan Way. Чудовищно малката квадратура едва-едва, но все пак ги побира. Скоро на Джейн и Джеймс им се раждат още три деца: Джон, Джейн и Шийла. Разбира се, че за отделни спални може само да мечтаят, но за 29 долара на месец би било наивно да се надяват на нещо повече. Настаняват Били, Джон и Джими в най-малката стая с изглед към улицата. Братята от малки бяха много близки и въпреки традиционните спречквания живееха доста мирно на общата си територия. Освен това Джими гледеше колкото може по-рядко да си идва, а Били прекарваше цялото си свободно време в четене.

Хората тук обичаха двойката Бълджър. Особено Джейн. Усмихнатата и жизнерадостна жена веднага намираше общ език с всеки. Навъсенният възрастен Джеймс непрекъснато стряскаше съседите си. Заставаше зад Джейн и сякаш всеки миг бе готов да се сбие. Липсата на едната ръка и преклонната възраст на бащата на Уайти не бяха пречка. Уайти много приличаше на баща си. Бълджър-младши го ценеше и уважаваше, но както знаем, най-ни дразнят хора с недостатъци като нашите. Уайти беше готов още сега да тръгне да разтоварва вагони, само и само да не прекара някой час вкъщи. В училище веднага обясни на всички кой е Уайти Бълджър и защо е най-добре човек да не го закача.